

GUDRUN ØSTERGAARD

ALIEN

KRABAT LETLÆST

GUDRUN ØSTERGAARD

ALIEN

KRABAT LETLÆST

STYRTET

En regn af meteorer susede imod dem uden for kabinens rude. De mørke klumper af sten fór forbi. Det var et mirakel, at ruden ikke var blevet smadret endnu. En meteor på omkring en meter strøg tæt hen over rumskibet.

Ursula udstødte et kort skrig. Hurtigt holdt hun hænderne for munden. Hun måtte ikke på nogen måde forstyrre de to erfarne astronauter foran sig. Den tætte strøm af rumsten var pludselig dukket op. De var omgivet af dem på alle sider. Det lød som torden, når stenene slog mod rumskibets sider med dumpe drøn.

Hun var for kort tid siden blevet færdig på rumakademiet. Det var hendes første rigtige mission. Og nu så det ud til, at det også nemt kunne blive den sidste.

Ursula havde længe vidst, hun ville være astronaut. Det var det eller dansen. Hun elskede at danse. På et tidspunkt havde hun troet, hun skulle være professionel danser. Men nu var dansen bare en fornøjelse. En glæde ved rytmen og bevægelserne, som hun delte med sin kæreste, William. Det ville have været en mere sikker profession at danse.

Ursulas mørkeblå øjne stirrede stift på Philip og Octavia i de forreste sæder. Deres nakker var spændte af koncentration.

“Ret op!” Octavia snerrede ad Philip.

“Javel, kaptajn.” Han plejede ellers bare at bruge hendes navn. Octavia var kaptajnen ombord og havde 42 års erfaring fra rummet.

Det lykkedes Philip at få navigeret uden om en kæmpe meteor. Ursula hørte ham sukke af lettelse.

Mindre sten piskede forbi udenfor.

“Godt klaret! Prøv at trække på tværs af bæltet, men helt gradvist.” Octavias stemme var nu overraskende rolig.

“Javel, kaptajn.” Philip nikkede og stillede på kursen, tastede nye kommandoer ind.

I kabinens halvmørke lyste de mange lamper på kontrolpanelerne op som stjerner på en nattehimmel.

De fløj ikke længere direkte mod meteorerne. I stedet arbejdede de sig på tværs mellem dem. Ganske langsomt begyndte rumskibet at bevæge sig ud mod kanten af meteorregnen.

Ursula bed sig i læben.

I det samme lød et brag, der fik hele rumskibet til at ryste. Ursulas lange, mørke fletninger, der hang ud under hjelmen, piskede om hendes kinder. Hun klamrede sig til sine armlæn. Hendes hjerte galopperede.

Philip og Octavia sendte hinanden et blik. En masse røde lys begyndte at blinke foran dem. Rumskibet drejede 180 grader. Ursula fulgte tavs det hele fra bagsædet. Philip kæmpede med styringen. Octavia tastede løs på knapper og trak i håndtag uden resultat.

”Radioen er død. Vi har ingen kontakt med Jorden.” Octavias stemme var helt flad.

Langt nede kom et hvidt landskab farende op imod dem.

Philip sad bare fastspændt i sit sæde og skreg, mens han holdt sig for øjnene. Octavia sad paralyseret i sædet ved siden af Philip ude af stand til at foretage sig mere.

”Gør dog noget!” Ursula spændte sig løs og råbte ind i øret på Octavia.

”Strømforsyningen er kortsluttet. Motoren er død. Sæt dig, og spænd dig fast. Buk dig sammen. Hænderne på hjelmen. Nu. Det er en ordre.”

Octavias stemme var helt tonløs.

Ursula adlød. De kunne ikke gøre andet end at suse direkte mod overfladen. Hun blev helt tom i hjernen.

Så kom braget og en knasende lyd af metal, der blev trykket sammen. Ursula havde klemmt øjnene helt i. Hun blev slynget frem, så bæltet klemte luften ud af hendes lunger. Det ringede for hendes ører. En skarp

smerte jog gennem det ene ben. Langsomt åbnede hun øjnene. En dyb vejrtrækning fik hendes tanker i gang. Hun måtte ud i en fart. Rumskibets snude havde boret sig ned i underlaget. Brændstoffet kunne antænde.

Ursula hang skråt hen mod døren i sin sele. Desperat kæmpede hun med sikkerhedsbæltet. Hendes hænder rystede så voldsomt, at hun ikke kunne få ordentligt fat om spændet og udløserknappen. Men hun skulle have selen af. Endelig lykkedes det. Gennem det runde vindue i døren kunne hun se sne. Hun flåede en rumdragt ned fra en knage og baksede sig ned i den. Tændte for iltforsyningen. Hun handlede fuldkommen automatisk som i søvne.

Ursula drejede håndtaget på kabinens dør ved siden af sig. Hun tumlede ud og faldt et par meter ned i sneen udenfor. Et held, at døren overhovedet kunne åbnes. Overalt omkring hende piskede det hvidt rundt i luften. Sneen strakte sig, så langt hun kunne se. De var havnet på en isplanet.

Ursula frøs, så hendes tænder klaprede. Hele hendes krop rystede voldsomt. Hun stønnede. Smerten fra benet sendte jag af ild ud i kroppen.

Pludselig kom hun i tanke om de to andre. Hun havde ikke hørt dem komme ud fra kabinen. Hun havde kun tænkt på at bringe sig selv i sikkerhed. Med endnu et støn løftede hun hovedet lidt. Rumskibets forende var presset flad. Overalt var der store buler og ridser i metallet. Oppe i kabinen kunne hun se Philips ansigt med en tynd streg af blod, der løb ned ad tindingen under hjelmen. Octavias ansigt var helt dækket af det lange hår og presset mod en af ruderne. Hun måtte hjælpe dem på en eller anden måde. Hun måtte gøre noget.

Så blev alt mørkt, og Ursula besvimed.

HULEN

Der var fuldstændig mørkt omkring hende. Luften føltes klam og kold, men hun kunne ikke mærke vinden mod sit ansigt. Hun måtte befinde sig i skjul et sted. Langt væk kunne hun høre den hylende storm. Vinden ruskede kraftigt i et eller andet. Hun holdt vejret og lyttede efter Philips og Octavias åndedrag. Der var kun lyden af hendes egen puls. Hun var alene.

Med ét gik det op for hende, at hun ikke længere havde rumdragten på, men bare sin tynde termodragt. Langsomt fulgte hun sit åndedræt. Ind og ud, ind og ud. Luften var åndbar. Der lugtede lidt kvalmt som i en fugtig kælder.

Ursula følte med hænderne under sin krop. Hun lå ikke direkte på jorden. Underlaget var på en gang blødt og stikkende, måske lavet af hår? Hendes

hænder gled hen over det. Det var i hvert fald en slags seng eller leje med hård klippe nedenunder. Hvordan var hun havnet her? Nogen måtte have flyttet hende, mens hun var bevidstløs.

Det sidste, Ursula kunne huske, var styrtet. Braget og sneen. Sne overalt. Rumskibet, der var helt smadret. Og stakkels Philip og Octavia oppe i kabinen, mens hun selv lå hjælpeløs i sneen.

Hvor længe havde hun været væk? Hun var ikke specielt sulten, så måske var der ikke gået så lang tid. Hun havde ondt i hele kroppen, men en særlig sviende smerte strakte sig fra venstre knæ og ned gennem underbenet. Ikke så mystisk efter den landing. Hun var blevet kastet fremad. Så hun havde nok ramt et af de skarpe hjørner på metalkasserne, der var boltet fast i gulvet.

I mørket mærkede hun med forsigtige hænder på sin krop. Der var vist ikke brækket noget. Det venstre bukseben var klistret fast til læggen. Der måtte være størknet blod indenunder. Kulden og tanken om såret fik hendes krop til at sitre. Små rystelser løb igennem

musklerne for at holde dem i gang og få dem til at producere noget varme. Der måtte være revet hul i dragten mindst ét sted. Dragtens termostat var sat ud af drift. Det var et mirakel, at hun ikke var kommet mere til skade, end hun var.

Med et støn satte hun sig op i mørket. Tøvende rakte Ursula en hånd ud foran sig. Hvad var det for et sted, hun var havnet? Hun famlede rundt i en cirkel ud fra sin egen krop. Pludselig stødte hun på noget hårdt og koldt. En let fugtig og ujævn overflade. Det føltes som en klippevæg. Hun satte begge hænder på væggen og lod dem glide hen over den. Væggen fortsatte. Hun var nødt til at rejse sig op for at følge den videre. Hun måtte være i en klippehule. Det var derfor, hun ikke var frosset ihjel.

Et øjeblik stod hun stille og lyttede. Lyden af blæsten var ret svag. Det betød, at hulens åbning måtte være lukket i hvert fald delvist til. Eller også lå grotten et godt stykke inde i et bjerg. Hun mærkede på klippen hele vejen ned til gulvet og så langt op, hun kunne strække sig. Med slæbende skridt fulgte

hun væggen rundt. Hendes hjerte slog hårdt. Hvad ville hun støde på her i mørket? 1-2-3-4-5. Hun talte sine skridt. På den måde kunne hun finde tilbage til sit leje. Hver gang hun støttede på venstre ben, jog en kraftig smerte op gennem læggen.

Pludselig stoppede væggen. Det måtte være en åbning i hulen. Hun stod stille og famlede ud i luften efter den faste klippe. Der var den igen. Hun kunne akkurat nå toppen af åbningen. Hvor bred var den mon? Forsigtigt tog hun et skridt til siden og rakte begge arme ud. Når hun strakte armene vandret ud fra kroppen, ramte hendes fingerspidser klippen på hver side. Det var altså en åbning på størrelse med en stor dør. På den anden side af hullet fortsatte hun langs væggen igen. Hun havde talt 134 korte skridt nu i alt.

I det samme stødte hendes fod mod noget. Hun bukkede sig ned og mærkede prøvende hen over gulvet. Straks genkendte hun det stikkende materiale, som hendes primitive seng var lavet af. Hun var altså nået hele vejen rundt. 134 skridt. Det svarede vel til

omkring 40 meter. Det var en kæmpe hule, hun stod i.

Udmattet lod Ursula sig synke ned på lejet. Hun var nødt til at hvile. Hele hendes krop værkede. Smerten i venstre ben var uudholdelig. Hun bed sig så hårdt i læben, at hun kunne smage sit eget blod. Sved dækkede hendes hud som en kold film. Nu lagde hun mærke til, at hun rystede fuldstændig ukontrolleret. Det måtte være feber. Tankerne flimrede rundt. Igen og igen så hun Philips skrigende ansigt. Octavias paniske hænder, der trykkede på taster og knapper. Det sidste, hun så for sig, var Williams ansigt med de klare, blå øjne. William, der langt, langt væk på Jorden ikke anede, hvad der var sket med hans kæreste. Det føltes, som om hun faldt og faldt. En rød tåge fyldte hendes hjerne. Ursula faldt i søvn.

GUDRUN ØSTERGAARD

Gudrun Østergaard (f. 1965) har udgivet en lang række noveller i forskellige antologier, en enkelt SMS-novelle, en rimbog, to novellesamlinger, tre romaner og fem ungdomsbøger.